

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania A. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do renty w związku ze służbą wojskową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

2. przyznaje radcy prawnemu J.S. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, wraz z należnym podatkiem od towarów i usług (VAT).

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy A. M. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 18 kwietnia 2013 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 10 września 2012 r. odmawiającej mu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że wbrew stanowisku apelującego wnioskodawcy analiza opinii biegłego ortopedy pozwalała jednoznacznie ustalić, że stwierdzone schorzenia wnioskodawcy powodują jedynie przeciwwskazania do pracy wymagającej dłuższego chodzenia lub ciężkiej pracy fizycznej. Natomiast żaden z urazów doznanych przez apelującego, ocenianych oddzielnie oraz łącznie, nie powoduje u niego niezdolności do pracy będącej skutkiem wypadku w służbie wojskowej. Samo stwierdzenie dysfunkcji narządu nie stanowi podstawy do uwzględnienia apelacji, bo przesłanką prawa do renty nie jest jedynie dysfunkcja narządu, ale dopiero jego konsekwencja w postaci istotnego naruszenia sprawności organizmu ograniczającego zdolność do wykonywania pracy, przynajmniej w stopniu częściowym. U wnioskodawcy takiego skutku nie ujawniono, dlatego zarówno organ rentowy, jak i Sąd Okręgowy, nie miały podstaw do ustalenia prawa do renty. Twierdzenie wnioskodawcy o wpływie jego wypadku w służbie wojskowej na inne wypadki w drodze z pracy, którym jakim uległ 1 czerwca 1987 r. oraz 4 września 1996 r., nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ nawet skutki wszystkich tych zdarzeń łącznie oceniane, nie powodują jego istotnej niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 286 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „poprzez niezastosowanie go polegające na niedopuszczeniu dowodu z opinii kolejnego biegłego w sytuacji gdy taka potrzeba wynikała, co miało istotny wpływ na wynik sprawy (...), bowiem powołanie kolejnego biegłego i dokonane w związku z tym dodatkowe ustalenia, musiałyby utwierdzić Sąd Apelacyjny w przekonaniu, że wszystkie przesłanki uzyskania renty wojskowej zostały przez wnioskodawcę spełnione”. Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „skoro Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 286 KPC w zw. z art. 278 KPC w zw. z art. 391 § 1 KPC”, dlatego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, a także o przyznanie pełnomocnikowi skarżącego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm prawem przepisanych, która nie została w całości ani w części uiszczona.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowi jeden z koniecznych konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), i podlega badaniu przez Sąd Najwyższy w ramach tzw. „przedsądu”. Przesłanki te zostały określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają weryfikacji w tej wstępnej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść uzasadnienia nie może być jakakolwiek (dowolna), ale konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej. Szczegółowości powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem twierdzenie skarżącego, że wszystkie przesłanki uzyskania renty wojskowej zostały spełnione wymagałyby przecież dopuszczenia dalszych dowodu z opinii kolejnego biegłego, a następnie ponownej (kolejnej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a ponadto dyskwalifikuje tezę skarżącego o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Ponadto w judykaturze utrwalone jest stanowisko (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., II UKN 701/00, LEX nr 559961, z dnia 19

lutego 2002 r., II UKN 266/01, LEX nr 564472, postanowienie z 3 września 2008 r., I UK 91/08, LEX nr 785520), że strona nie może oczekiwać na dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii biegłych aż do zaspokojenia swoich racji, jeżeli dotychczasowe opinie biegłych zawierały wystarczający materiał dowodowy, którego sędziowska ocena doprowadziła do prawidłowego orzekania wobec dostatecznego ustalenia braku przesłanek i podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w służbie wojskowej wobec niestwierdzenia co najmniej częściowej niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie obciążając skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej (art. 102 k.p.c.), zważywszy że skarżący zwolniony został nawet z 30 zł opłaty od skargi kasacyjnej. O kosztach nieopłaconej pomocy z urzędu orzeczono na podstawie § 15 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.)